

ДАМЯН ДАМЯНОВ

ВИК

chitanka.info

*И думите накрая ме напуснаха —
последните най-свидни същества,
с които в самотата, стайно-пустата,
душата ми до днеска преживя.
И думите — последните убежища
на същата душа, която в тях
намирала бе завет в тези режещи
и ледени вихрушки на света.
И думите... И тъжните, и весели
лица на всичките ми земни дни,
които цял всемир букално вместиаха
в един бял лист... със четири стени.
И се усетих сам, тъй сам в покоя тих.
Светът от думи зли гърмеше вън,
та губеха се сред глъчта им моите,
удавени във общия им гръм.
Наивни, смешни и сантименталностни,
напразно проповядващи любов,
потънаха в бездънния, безжалостен —
като във притчата за цар Траяна — ров.
И страх ме вледени. И вик-безумие,
от дън душа изтръгнат, прокълнтя:
„Зловещице Съдба, върни ми думите!
Живота ми вземи, но не и тях!“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.